

Volk van God, geliefde gemeente van onze Heer Jezus Christus,
br/zr, j/m, gast,

[dia1] *Gelukkig nieuwjaar!*

Dat heb je vandaag vast al weer heel wat keren gezegd en gehoord.
Je wacht tot de klok twaalf slaat, en dan is het zomaar ineens nieuwjaar.
Je geeft elkaar een hand, soms een kus erbij, en wenst elkaar *alle goeds* toe.
Gelukkig nieuwjaar! Veel heil en zegen! Een voorspoedig 2017!

Aan al die goede wensen aan het begin van een nieuw jaar voegt de Heidelbergse Catechismus er nog een toe: [dia2] troost gewenst!

Troost - is dat niet een beetje typisch, een beetje somber gedacht?

Legt dat niet een beetje een domper over al je goede voornemens?

Want *hoezo troost - valt er wat te troosten dan? Moet ik getroost worden!?*

Bij *troost* denk je aan verdriet: als er iemand gestorven is, dán heb je troost nodig. Maar verder toch niet? Als alles in het leven op rolletjes loopt, als het je goed gaat, dan heb je toch geen troost nodig?

Troost is iets voor oude mensen en dingen die voor bijgaan!

Ik kan me dat idee wel voorstellen.

Het komt omdat de betekenis van het woord *troost* in de loop van de tijd verschoven is.

De troost waar de Catechismus het over heeft, zou je tegenwoordig veel eerder [dia3] *houvast* noemen: **wat is je enigeouvast in leven en sterven?**

Zo van: als alles om je heen verandert, als alles waar je dacht je aan vast te kunnen klampen wegzakt, of instort, of niet meer bestaat – waar kun je dan in vredesnaam nog aan vasthouden?

Daarom is het niet zo raar dat de Catechismus je aan het begin van het nieuwe jaar *troost* toewenst.

[dia4] **Want ook in 2017 heb je boven allesouvast nodig.**

Iets, Iemand om je aan vast te klampen.

Niet zozeer een gevoel van zekerheid *in* je, maar een vastigheid *buiten* je.

Dat als eerste (ik kom er straks op terug), maar nu nog even wat anders.

Want er is nog iets een beetje typisch in die eerste Zondag van de Catechismus.

In v/a 2 wordt opgemerkt wat je nodig hebt om **gelukkig** te zijn.

En wat is dat dan? Wat heb je nodig om gelukkig te zijn?

[dia5] Dat je weet *hoe groot je zonden en ellende zijn*.

Dat is toch typisch? Raar? Dat klopt toch helemaal niet?!

Gelukkig zijn is feest vieren en plezier hebben en vrolijk zijn; (*ballon opblazen!*)

gelukkig zijn is alles kunnen kopen wat je hart begeert; (*ballon*)

gelukkig zijn is huisje, boompje, beestje; lieve vrienden en vriendinnen; (*ballon*)

dat soort dingen.

Maar bij gelukkig zijn heb je het toch niet over *ellende!*?

Dan ga je mekaar toch niet de put in praten, en al helemaal niet aan het begin van een nieuw jaar!?

Ok, maar dan toch even een vraag: als dat wat ik net allemaal opnoemde *geluk* is, [dia6] wie is er *dán* nog echt gelukkig?

– Ben je *écht* gelukkig op dat feest?

Of voel je je, als het er op aankomt, midden tussen al die mensen toch eenzaam?

En zit je te wachten op *echt* contact, iemand die oprecht in je geïnteresseerd is?

Zit je misschien te kijken en te vergelijken hoe gelukkig *anderen* zijn?

– Ben je *écht* gelukkig met al dat geld en die spullen, en kun je er oprecht van genieten, ben je er dankbaar en tevreden mee?

Of zit je ondertussen toch stiekem te kijken naar nog groter, nog mooier, nog sneller...?

Naar wat andere hebben?

– Ben je echt gelukkig met je man, je vrouw, je kinderen, je vriend of vriendin?

Of is die ander toch net even knapper, en invoelender, en zorgzamer?

En luisteren kinderen van anderen altijd veel beter dan die van jou naar wat er gezegd en gevraagd wordt?

→ Als je eerlijk bent, is dan niet heel veel wat vandaag *geluk* heet in feite maar heel dun en broos, kwetsbaar en oppervlakkig?

Als je echt eerlijk bent, is dan niet heel veel facade, buitenkant, poppenkast, *fake*?

Kijk, en dat is nou het voordeel van de Catechismus: die prikt die luchtballon die wij *geluk* noemen door – en wat hou je over als je een ballon doorpikt?

Hoe levensbelangrijk is het daarom, dat je *echt* geluk kent, of leert kennen.

En nu zegt de Catechismus dus inderdaad, dat de eerste stap die je daarvoor moet zetten is: [dia7] weten dat je er van jezelf ellendig aan toe bent.

Beseffen dat er door de zonde nog zo ontzettend veel mis gaat, steeds weer, bij anderen, maar zeker ook bij jezelf.

Beseffen dat er daardoor een breuk met God is, dat je Hem er steeds weer mee tekort doet, en verdriet doet.

Beseffen dat veel mensen, en jijzelf net zo goed, in feite alleen maar in zichzelf en hun eigen verhaal zijn geïnteresseerd.

Beseffen dat het verlangen naar geld en goed je kan ruïneren.

En dat de omgang tussen mensen – ook in jouw huwelijk, ook in jouw gezin, ook in jouw vriendschap – ontzettend kwetsbaar is, en dat je maar zo wat kapot maakt, iemand kwetst of beschadigt.

Dat is niet mekaar de put inpraten, maar de *werkelijkheid* onder ogen zien; beseffen dat je er van jezelf uit ellendig aan toe bent.

En waarom is dat besef zo belangrijk?

Omdat dat nodig is voor heling en herstel, voor de weg omhoog, uit de put.

Want kijk, als je denkt dat de put het paradijs is, als je tevreden bent met een leven in de smurrie – ja, inderdaad, wat zul je dan nog?

Dan heb je inderdaad geen enkele aanleiding om te zorgen dat je daaruit komt...
Dan laat je alles lekker zoals het is, ook in dit nieuwe jaar weer!
Maar als je het daar niet bij wilt laten, als je herstel, verbetering wil, dan grijp je het touw dat in de put gegooid wordt met beide handen aan en laat je je eruit trekken!
Want er *is* een uitweg, alleen moet je die wel willen *zien*, en daadwerkelijk willen *pakken*.

En dan mag de Catechismus misschien wat minder vrolijk optimistisch beginnen dan heel wat mensen vannacht, hij is zeker niet pessimistisch.

Want: troost heb je nodig? Nou, die troost *is* er!

[dia8] Er is iets, ja er is Iemand die je borg, je houvast, je zekerheid wil zijn, ook in dit nieuwe jaar: Jezus Christus.

Want dat je van Christus bent, dát geeft houvast als alles om je heen instort.

Dat je van Christus bent geeft je hoop voor vandaag en morgen!

Dat je van Christus *bent* – met nadruk op *bent*.

Jij bent van Hem; zijn persoonlijk eigendom.

Omdat Hij je met zijn kostbaar bloed gekocht heeft.

En voor heel je schuld volledig heeft voldaan.

En jou zo uit de klauwen van satan heeft gered.

Dat staat. Zo kijkt God naar je.

En dat blijft Hij doen. Dit hele nieuwe jaar lang, zo lang als het duurt.

En daar mag je altijd op terugvallen.

Da's toch een ijzersterk begin van een nieuw jaar!

Een nieuw jaar – zo'n jaarwisseling stemt vaak wat weemoedig: je kijkt niet alleen terug maar ook vooruit.

En dat is toch voor een groot deel **[dia9]** koffiedik kijken, want weet jij veel wat er gebeuren gaat?

Je kunt van alles van plan zijn en een heleboel plannen, maar d'r is zoveel dat je niet in de hand hebt...

En daar kunnen we niet zo best tegen; als mensen van deze tijd hebben we graag controle, zekerheid, willen we graag weten waar we aan toe zijn.

Risico's proberen we zoveel mogelijk te beperken, en we verzekeren ons tegen van alles en nog wat.

Nou, de gelovige die in Romeinen 8 **[dia10]** aan het woord is, zegt ook dat 'ie verzekerd is. (In de NBV staat dat hij *overtuigd* is (vers 38), maar dat is in feite hetzelfde.)

De gelovige in Romeinen 8 kan met een gerust hart een nieuw jaar in, omdat hij gewoon heel zeker weet dat hij goed verzekerd is.

En de zekerheid die deze gelovige heeft stijgt ver uit boven die van welke polis ook.

Want zo'n verzekering van ons vraagt toch altijd nog een kleine of wat grotere eigen bijdrage. Zo'n verzekering van ons dekt toch precies dat wat jij hebt *niet* – ja, dat stond toch echt in de kleine lettertjes...

Dat soort verzekeringspijn kent de gelovige niet: *alles* is gedekt.

Dood en leven. Engelen en machten. Heden en toekomst. Krachten. Hoogte en diepte.

Wat dan ook maar, je kunt het zo gek niet bedenken, of de gelovige is ervoor verzekerd.

Niets, [dia11] werkelijk niets zal die gelovige kunnen scheiden van de liefde van God die er is in Jezus Christus onze Heer.

Dat is het houvast wat je als mens zo nodig hebt.

Dat je ook dit jaar weer zeker weet: NIETS zal mij kunnen scheiden van de liefde van God!

Dan kan alles om je heen instorten, wegzakken, of wat dan ook, maar het zal je nooit kunnen scheiden van God!

Waarom je daar als gelovige zo zeker van kan zijn?

Niet in de eerste plaats omdat je dat altijd zo *voelt*.

Nee, je gevoel is vaak niet zo'n goede raadgever.

Ga maar na, al die dingen die genoemd worden: verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar, het zwaard...

Als je dat meemaakt, dan zakt je eerder de moed in de schoenen, hoe gelovig je ook bent.

Dan vraag je je echt wel 's af: waarom moet dat? Waarom bij mij? Bij hier? Komt er dan nooit een eind aan?

Nee, dan voel je je lang niet altijd zeker.

Je hebt echt iets *buiten jezelf* nodig dat houvast geeft.

Iets dat vaststaat, zekerheid die zwart op wit staat.

Of beter: die met bloed geschreven staat op het ruw houten kruis van Golgotha.

Jezus Christus – Hij is je zekerheid.

Jezus Christus – door zijn heilige Geest geeft Hij geeft je die zekerheid.

Als je aan Hem verbonden bent, in Hem gelooft, dan zal echt niets je van Hem kunnen scheiden.

En *dán* laat de heilige Geest je, op momenten dat het erom spant, soms ook echt *voelen* dat het waar is.

Eigenlijk zou hier voor de kerk [dia12] een groot houten kruis moeten staan.

Een kruis waar je onder door moet voor je naar binnen kunt.

Zodat het heel goed doordringt: *ja Heer, het kruis was nodig voor mijn zonden. Hoe zou ik ooit verder kunnen, hoe zou ik U kunnen naderen, als dit kruis er niet was geweest?*

Een kruis waar je weer onder door moet als je het alledaagse leven ingaat.

Zodat het heel goed doordringt: *ja Heer, U hebt mij bevrijd, ik ben vrij van schuld, als verlost mens mag ik de wereld in. Ja Heer, U houdt van mij, uw liefde en genade ervaar ik.*

Nu kan ik verder. Dat geeft mij kracht, moed, hoop om door te gaan.

De Catechismus gebruikt heldere taal en doet stellige uitspraken, maar het zegt geen woord teveel.

Want het is waar: wat mij houvast geeft is niet dat het allemaal van mij afhangt, niet dat ik het moet doen, niet dat het om de kwaliteit van mijn geloof gaat.

Nee, wat houvast, troost geeft is dat alles van Christus is, dat alles van Hem komt, en het allermooiste: [dia13] **dat ik van Hem ben.**

Ook dit nieuw begonnen jaar geeft dit me houvast: IK BEN VAN HEM - zeker weten!

Amen